

Stemt nu een ieder toe, dat dit gebod niet uitsluitend het verkeerd gebruik van den bepaalden naam *Jehovah* kan verbieden, maar in elk geval een meer algemeene strekking heeft, dan rijst de vraag, hoe deze meer algemeene strekking door ons moet bepaald worden. De naam, dit gevoelt een ieder, dient om iemand mede te noemen, 't zij ge tot hem, 't zij ge van hem spreekt. Een woord, een begrip, een denkbeeld, een voorstelling is alles heel iets anders dan een *naam*. Ge kunt allerlei eigenschappen, allerlei titels voeren, allerlei qualiteiten, maar dat alles is uw *naam* niet. Uw naam is die korter of langer klank, waarmee uw persoon als zoodanig bedoeld en aangeduid wordt. Noem ik dien naam, dan ziet ge op, zoo ge er bij zijt, en wek ik in anderer geest de herinnering aan uw persoon. Daarom is de naam dan ook zoo teer; voelt iemand de beleediging aan zijn naam aangedaan als een aanranding van zijn eigen persoon; en is een goeden, onbevleeten, onbesmetten naam te bewaren het edelst streven voor veler ziel. *Een goede naam is beter dan goede olie*, zegt de spreukendichter. Het is zoo, men kan ook *te* preutsch op zijn naam zijn, en zijn naam hooger dan zijn levensbeginsel stellen, maar op zichzelf is iemand, die *niet* om zijn naam geeft, een persoon zonder eere.

Sprekende we dus van den Naam van God dan onderstelt dit, dat de mensch zelf *tot* God kan spreken, en *over* God tot anderen kan spreken, en dat hij dit doen kan in dezer voege, dat hij niet alleen enkele eigenschappen, krachten of mogendheden Gods aanduidt, maar dat hij ook rechtstreeks het *Wezen Gods*, zij het ook altoos op creatuurlijke wijze, uitdrukt. Een zoo eng persoonlijk bestaan, gelijk wij dit hebben, mag men wel nooit op God overbrengen. Het ééne Wezen bestaat in drie Personen. Maar dit onderscheid nu daargelaten, ligt toch in het noemen van God bij zijn Naam dit in: dat ik met God als met *een ander Ik* te doen krijg, en als zoodanig Hem toespreek en van Hem spreek. Ge ziet dan ook hoe in deze tegenwoordigen tijden al diegenen, die nog wel een idée van het Onzienlijke en een ideaal van het Hoogste Goed aanbidden, maar van den God der Openbaring vervreemd zijn, zijn Naam bijna nooit meer noemen. Het is dan het Opperwezen, soms de Voorzienigheid de Hoogere zegen, de Onbegrijpelijke, en zooveel meer; maar noch zijn *Jehovah*-naam, noch zijn *Vader*-naam blijft bij dezulken in eere.

Ontmoet ge nu iemand in het gewone leven, dan kunt ge hem niet bij zijn naam noemen, noch bij zijn naam toespreken, tenzij hij zich eerst aan u kenbaar hebbe gemaakt, of ge door anderen aan hem zijt voorgesteld. Een onbekend persoon is u een X. Dit heeft voor u geen naam. Dien kunt ge met zijn naam niet aanspreken, noch spreken over hem. Vraagt ge hem op den weg naar het uur, of naar het pad dat ge moet